

KÉT ÉLETHIVATÁSNAK ÉL JUHÁSZ ISTVÁN, A GREPTON VEZÉRIGAZGATÓJA

A VÍZ ALATT ÉS VÍZ FELETT IS AZ ÖNMEGVALÓSÍTÁS A CÉL

► Több mint hobbi, több mint szenvedély – második élethivatás Juhász István (39 éves) életében a bűvárkodás és a víz alatti fényképezés. Az első az informatika és a vezetés, ezen belül jelenleg a Grepton Informatikai Zrt. irányítása, amelynek másfél éve vezérigazgatója.

Juhász István

Fotó: Pelsőczy Csaba

már odalent voltunk, akkor készítettem néhány képet róla, amit büszkén megmutatott a barátainak.

■ **A bűvársportban nem igazán sok informatika van, ám a fényképezésben annál inkább. Ennek volt szerepe abban, hogy fotózni kezdett a víz alatt?**

■ Abban talán nem volt, hogy érdekelni kezdett a fényképezés, abban azonban már annál inkább, hogy Magyarországon én voltam az első, aki digitális géppel kezdett víz alatti képeket készíteni. Egy évig kölcsönzött analóg masinákat használtam, de az új technológia megjelenése nyomán rögtön úgy láttam, sokkal több az előnye, mint a hátránya.

■ **Ez utóbbi alatt a képminőséget kell értenünk, ugye? Az akkori digitális gépek tudása még messze volt a malakétól.**

■ Igen, erre gondoltam, bár én még mindig az akkor megszerzett, négy éve félprofi minőségűnek számító Olympus E-20-asomat használok, mert azóta nagyon sokat érő, egyedi felszereléseket szereztem be hozzá. Akkoriban persze a profi fotósok hosszan gyözködtek arról, miért nem képes egy digitális masina ugyanarra, amire egy hagyományos, diára fényképező társa. Mondanom sem kell, hogy most már mindegyikük digitális fényképezőgépet használ.

Engem az eleve elektronikus formában rögzülő képek könnyű szerkeszthetősége, internetes közzététele ragadott meg mindjárt az újdonság megjelenésének pillanatában. Ebben biztosan szerepe volt informatikus voltomnak.

■ **Meg persze az is jó, hogy nem kell „kicentizni” hányat kattint az ember, félve, hogy egyszer csak vége lesz a filmnek...**

■ Lehet, hogy meglepi, de a profik szemében ez is szálla volt egy ideig. Arra hivatkoztak, hogy az „oktalan” kattintgatás nem visz közelebb a művészi értékű fényképek készítéséhez. Erre én azt válaszoltam nekik, hogy az ilyen alkotásoknál nem az számít, miként jut el hozzájuk az ember, hanem csak az, hogy meglegyen bennük az a plusz érték, ami elválasztja a jót a rossztól, a kiválót az egyeditől.

■ **Említette a felszerelést. Ez mit tartalmaz?**

■ Előre kell bocsátanom, hogy részben azért van szükségem kiegészítőkre, mert ugyanazt a gépet használok a víz alatt, mint a normál életben. Ennek az az óriási előnye, hogy a lehető legjobban ismerem a technikát, pontosan tudom, mikor milyen képeket lehet készíteni vele, és hogy ezt hogyan érhetem el. Ennek megfelelően van egy speciális alumíniumtokom, amiben víz alatt van a fényképezőgép. Ebből legfeljebb néhány százat gyártottak abban az amerikai műhelyben, ahol én is készítettem. Ennek a technikának az előnye, hogy bűvárkodás közben is cserélhetem az objektíveket, amelyeket kifejezetten víz alá terveztek, ezenkívül fényforrások, vakuk és más apróságok tartoznak a készlethez, amelyek három kézipoggyászban férnek el. A több mint húszkilós csomagokat szabály szerint nem szállíthatnám repülőn, így aztán minden egyes utazásom alkalmával külön alkukat folytatok a gépek személyzetével arról, milyen feltételek teljesítésével vihetem fel őket mégis a fedélzetre.

■ **Gondolom, hiába szeretném, nem tudok önből hasonlóan ka-**

landos sztorit kihúzni másik élethivatásával, az informatikával kapcsolatban.

■ Ez talán annyiban nevezhető kalandosnak, hogy bár erősáramú szakon szereztem diplomát a műszaki egyetemen, fogalmam sincs arról, mit csinálnak azok, akik ilyen papírral helyezkednek el. Miután 1991-ben végeztem, PhD-képzésre jelentkeztem – ha ez kalandosnak nevezhető, akkor elmondhatom, hogy az első magyarországi PhD-évfolyamra jártam –, és digitális technológiákkal kezdem foglalkozni. Néhány társammal hamar rájöttünk, hogy ezen a szinten akkor járunk a legjobban, ha magunknak szervezzük meg azoknak a stúdióknak az oktatását, amelyek érdekelnek bennünket. Így aztán megszereztük az egyes témákat feldolgozó amerikai könyveket, felosztottuk a tartalmukat egymás között, és egymásnak tartottunk órákat, esetenként vendég tanárt hívva a tanuláshoz. Fontosnak tartottam még ebben az időben, hogy elkezdjek valahol dolgozni, mert az jól látszott, hogy azok tudnak könnyebben elhelyezkedni a PhD után, akiknek van gyakorlati tapasztalatuk, illetve esetleg még kapcsolataik is.

■ **Hogyan jött be a képbe a cégvezetés?**

■ Az első munkahelyemen, a később a Synergion egyik elődszervezetévé vált Rolitronnál ugyan az volt az akkori főnököm véleménye, hogy a vezetés ösztönös dolog, de én azért úgy gondoltam, talán nem véletlen, hogy komoly iskolák szakosodtak annak tanítására. Ezért távoktatás formájában elvégeztem egy brit MBA-képzést. A Greptonnál, ahová 2001-ben kerültem, először csak komoly rábeszéléssel tudtak rávenni, hogy kereskedelmi igazgató legyek, mert nem hittem abban, hogy van ehhez érzékem, de aztán belejöttem, és másfél évvel ez előtt vezérigazgató lettem. Az itteni szerepvállalásom egyik feltétele volt, hogy tulajdont is szerezzek a cégben, így ma én vagyok a vállalkozás legkisebb tulajdonosa.

■ **Van-e valamilyen, bármilyen átjárás a két élethivatása között?**

■ Hirtelen nem is tudom, mit felelek erre. A fényképezésben én a szépet keresem – szemben mondjuk a sajtófotóval, aminél sokszor ennek ellenkezője a cél. Egy jó fényképnek van témája, amit meg kell keresni, fel kell ismerni. Ez kreativitást igényel, inspirálja az embert, amire a munkámban is szükségem van.

■ **Ennél közvetlenebb kapcsolat nincs?**

■ Talán az, hogy amikor elhatároztam, hogy komolyan csinálom a fényképezést, akkor úgy kezdtem rá tekinteni, mint egy szakmára, amiben érvényesülni szeretnék. Ehhez marketingre van szükség, gondoltam, ezért például akár ingyen is írtam a témáról cikkeket szaklapoknak, illetve pályázatokra jelentkeztem, hogy nemzetközi zsűri előtt méretessenek meg a fotóim.

■ **Ha így viszonyulunk a két dologhoz, akkor teljesen azonosak?**

■ Nem egészen. Az üzleti világban cégek versenyeznek, a fotós szakmában pedig emberek.

Az utóbbiban sokkal nagyobb a szubjektív megítélés szerepe, abban például, hogy melyik kép jut be egy kiállításra és melyik nem, nem piaci verseny, hanem adott esetben elfogult zsűri dönt.

A minősítés tehát nagyon sikamlós terep ebben a világban. Ha például behozom a képeimet a munkahelyemre, akkor a kollégáim esetleg azért tartják jónak azokat, mert én vagyok a főnök. Ezért kerestem és találtam magamnak egy olyan hozzáértő barátot, akivel megállapodtam abban, hogy nem kímél bírálataival. Ismeretségünk után két évvel jutottunk el oda, hogy az egyik fotómra azt mondta: na, ebben az ő szakmai megítélése és ízlése alapján semmilyen hibát nem talál. Visszatérve a kérdésre tehát azt mondhatom, hogy bár az életem e két szférájában más-ként ítéltetik meg a minőség, azért mindkettőben van olyan mérce, amely alapján eldönthető, mikor, ki nyújt jó, illetve gyenge teljesítményt.

KOMÓCSIN SÁNDOR

